

THE young idea

வினாயிடு

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. IX

Wednesday, 16th February, 1944.

No. 1

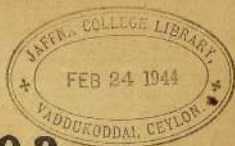
	Page
WHAT JAFFNA COLLEGE STANDS FOR	By M. Kantharatnam-An Old Boy 3
THE IMPRACHMENT OF 'DIGUSTED'	
BY THE INTELLECTUALS	By "Disgusted" 6
HA! THE WOMEN HAVE RISEN	By S. Ramanadan 7
THE DISASTER OF BURMA AND MY EXPERIENCES THEREOF	By B. T. Singham 10
கூப்பன் காலத்து மூளைத்தடுமாற்றம்	By "வதனி" 14
இவ்வூலையில் அவதரித்த புண்ணியமூர்த்தி	By "ஆலா" 15

T. M. PONNAIYAH,
English Editor.

S. M. KAMALDEEN,
Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE
FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. IX

Wednesday, 16th February 1944.

No. 1

Editorial Notes

The Student National Council has passed sentence of death on the Editor for his having published the article, "Oh-these 'communists' of Jaffna College" (the authorship of which is yet unknown and has baffled the gigantic brains of the 'intellectuals'!) and for his 'disparaging' remarks in his Editorial in the last issue. According to legal procedure the accused is asked to show cause why he should not be punished, but in this case [the irony of fate!] the Editor defends himself long after the sentence has been delivered (and happily not executed!) solely because he was not given the opportunity earlier.

As regards the publication of the aforesaid article the Editor accepted it as one written in very good spirit and in high fun—one likely to provide light reading after the rather heavy stuff of the preceding article. But knowing very well the whims and fancies of the people on whom the satire was directed, the Editor interrogated the writer of the article on every disputable point and was satisfied, in his judgment, with the explanation offered. But he received a tremendous shock which nearly stabilised his equilibrium (which was unstable at the time!), when it was brought to his notice that a censure motion was contemplated for the "conglomeration of lies and slanders" in that article because the high fun

of that article was based on facts and profound truths. But the above mentioned phrase could easily be understood in that it is the "communist" euphemism for anything sensible!! But the Editor was surprised that no expression of their feelings was forthcoming, through the medium of this paper. It was whispered that they were afraid that the Editor would take undue advantage of his position and turn the blue pencil through their replies, as if their literary efforts would in any way affect him.

The S. N. C. should either be a 'communist' body or an association representing the students to attempt such action as it did. If it is a 'communist' body it has justified the Editor's remark (the very remark that has been censured) in his last Editorial and given the lie direct to the statement that the S. N. C. is fighting for freedom of the students. In fact, one is led to believe that the Student National Council has become a Pseudo National Council!! In this connection the Editor is at a loss to understand why these 'champions of freedom' wish to grudge his freedom of expression and they would be well advised to practise their professed principles in smaller matters before embarking on affairs of national interest.

On the other hand, if the S. N. C. members feel that they represent,

the students of Jaffna College and as such take action for remarks cast on certain students of the College, the Editor, in his capacity as the President of the School Council, which consists of elected representatives of the students and in terms of a resolution recently passed—an act necessitated by the subversive activities of certain members of the S. N. C. reaffirming that the school Council is the sole body that can voice the sentiments of the students, questions the propriety of the S. N. C. to take such action. But, however, he expresses his sincere thanks to those S. N. C. members, who (if our reporter was correct) with all their usual enthusiasm generously conferred on him happy epithets in the course of their mob oratory, though he is afraid that he is not worthy of all these appellations!! At the same time, the Editor is happy that he has been at least largely responsible for the sudden awakening of the S. N. C. last term after its suffering from a half-starved agenda, thus producing a hard-earned opportunity for some of its members to show their mettle. It is good to be serious minded but it is better to take a lighter view of things at least in some aspects of life. This lack of a sense of humour, which is the flower of a sense of proportion, in some students is really deplorable and it is to be hoped that saner counsels would prevail in future. The Editor takes this opportunity to congratulate the S. N. C. on its electing as its new President one, who, he is sure, will guide the S. N. C. in the way it ought to be directed and thus make amends for past shortcomings.

Departures.

The end of last term saw the depletion of the College staff by the loss of some of its most valuable members two of whom have been sacrificed to the Inspectorate of the Education Department. Mr. L. S. Kulathungam who had served here for 22 years has left us to be attached to Drieberg College, Chittakachcheri, as its Vice-Principal, and his

loss will be keenly felt, especially in so far as the dramatic affairs of the College are concerned. His latest production "Down South" speaks for his ability, and the school Council has also lost its Faculty Adviser. We are sure that he will shine at our Sister College even as he distinguished himself here, Mr. C. A. Guanasaram had rendered invaluable service to the College as an English teacher and to this paper as its Faculty Adviser. He has always taken an active interest in the welfare of the students and we are indeed sorry to lose him. Mr. M. Rajasundaram, one of our Science Professors has also left us to seek fresh pastures and we hope that before long he will visit us as an Assistant Director of Education. His absence will be particularly felt in the Science Laboratories where his jovial spirit and his knowledge of things that matter pervaded the atmosphere. Mr. Samuel Beadle, who has left us as Manager of the Co-operative Central Bank, Batticaloa, had been our Sports Coach and a Dormitory Master in which capacities he endeared himself to the students. An appreciation of his services appears elsewhere too. We have suffered a great loss by the departure of these teachers, but since the time had come, let us say in the words of Simeon of old, "Lord, lettest now Thy servant depart in peace; for mine eyes have seen Thy salvation" and wish them good-bye and the best of good luck and happiness in all their future endeavours.

Down South.

The Academy dramatic troupe under the tender care and guidance of Mr. L. S. Kulathungam, has earned a reputation for itself by its performance of "Down South", which after a successful night at Vaddakkoddi is being staged a little further South at the Jaffna Town Hall. While A. B. Weerasekara with his superb acting in the role of Jingo Petera carried off all the chief honours, all the actors acquitted themselves creditably. It is to be hoped that in course of time 'Down South'

will be staged down south. The inability of the lady members of the Academy to contribute their mite is deplorable, and 1948—in which year the disconcerting possibility of a day coming when the young man would sit coyly blushing and striking on the edge of the sofa, hearing out the petition of a genuflecting girl snitor was envisaged—does not seem to be as closed as it appeared to be.

Editor's Own

It is regretted that the Paper Controller did not allow us an issue for

the Christmas Number last term, thus disappointing several readers who anticipated a copy of this paper during the Christmas holidays. But the Editor hopes that, with the aid of the Controller of paper, the other members of the Editorial Board and the contributors, he would be in a position to publish the usual three issues this term. The Editor also, welcomes the new Faculty Adviser Mr. K. C. Thurairatnam and hopes that the latter's advice and help will be available to the "Young Idea" for long years.

What Jaffna College Stands For

(By M. Kantharatnam—An Old Boy)

We students of Jaffna College, no matter past or present, are faced with the above question in the normal walks of our life. Are we prepared to answer it in the way it should be answered giving the correct ideas and thus impress an outsider with the real picture of our college or are we merely going to take advantage of his ignorance of the place and bluff him with all sorts of assorted thoughts? In the first place have we ourselves understood fully the true ideals and principles of our College? This is a question which each one at Jaffna College should put to himself or herself. Then we would know where we are. It would be rather foolish, or shall I say unwise, to attempt to answer the main question unless one is equipped with the full facts and has acquired the true spirit of the College. However it would be a matter of deep regret if any student of Jaffna College fails to express himself or herself on this subject when he or she is called upon to do so. It would be therefore best for you to qualify yourself for this task while you are yet at College lest this be an embarrassing question to you when you get out into the world.

In attempting to give a reply to the above question may I endeavour to discuss, as briefly as I can, all aspects of the College though it may not be quite feasible to do so.

Jaffna College being one of the earliest institutions in Ceylon, does still hold "Education" of her students and the promotion of their knowledge in the various branches of life as her chief aim. Well! this happens to be the main and the common task of all Educational Institutions of the world. But there is one factor in this field that is worth noting at Jaffna College. It is that this Institution, as far as possible, stands for free and wide education to as many as possible irrespective of caste or creed. No matter whether one is a Christian or a non-Christian—they both have equal rights and treatment in all College activities. Though the College is rich yet it is being patronised by the poor and this no doubt is an asset to this School. Jaffna College does not limit her education only to the rich nor does she "Black out" the light of her knowledge to the poor. Alas, what a sad contrast is the Ceylon University to this College of ours! Anybody whether rich or poor, Christian or a non-Christian, a high caste or a low caste (if these castes are yet in

existence) is privileged to enjoy her resources and it is our wish, as old students of this College, that these privileges should be extended even to our brethren who are to follow us in the future. We very much appreciate the idea of this College being raised to a higher Grade, but we do certainly deplore any sort of intervention that may upset the *status quo* of cheap and wide education to the poor farmer's children.

Does this then mean that Jaffna College stands for only Education? The reply to this is naturally an emphatic "No". It does stand for so many other admirable ideals. Besides other things she has a prominent place in the field of Sports and has produced outstanding Sportsmen, whose names are today in the roll of Ceylon Athletics. I am confident that even our opponents would agree with me when I say that Jaffna College has always displayed "True Sportsmanship" in the field. "Play up, play up and play the game" has been her motto right through and I am sure it will be so even in the future. "Self confidence" has always been a remarkable feature in all Jaffna College teams and this has brought for them victory many a time. "The match is not over till the last over is bowled" are almost the very words of a telegram sent by the late Rev. John Bicknell to his cricket team which was on the verge of losing the match having succumbed to their opponents in the first innings. This message supplied moral courage and confidence to the team and did serve as wine to a run-down system. This great man "Rev. Bicknell", whom I should consider as the moving spirit of the College had great confidence in his team and he was suitably rewarded, as that particular match ended in an over whelming victory to the glory of Jaffna College. She had lost several championships and had won some but the general morale of the teams was more or less always constant. In this connection may I congratulate the Second Eleven team on behalf of the old boys for having attached to their credit the football championship for the year 1932 after

an excellent performance. "Well done boys: We take our hats off to you".

Jaffna College being situated in the locality of paddy fields and having a calm village atmosphere provides one with an excellent environment for studies. She has to her credit magnificent buildings with well furnished laboratories and the best school library in Ceylon. She has several spacious play grounds and an Electric plant of her own which makes the place a semi-paradise or a fairy-land by night.

It is not therefore, in correct to say that Jaffna College stands in one of the most beautiful spots in Jaffna. This certainly is a matter of pride for her students.

Some are of opinion that Jaffna College stands for "co-education" and I quite agree with them. This Institution has been the first to try such an experiment in a place like Jaffna where orthodoxy is at its height. She has taken the risk and it is yet in the experimental stage but, nevertheless, I am sure it would end in a complete success. The number of girl students on roll today would clearly denote how far success has already been attained. Of course now and then there have been a few stray cases which were detrimental to the progress of Co-education but they are exceptions and it is our hope that such incidents would not occur in the future. This, of course, depends entirely on the conduct of the present boys and girls at Jaffna College. The choice of making or marring this system is entirely yours. Co-education besides having resulted in happy and fruitful alliances in some cases, has also created much better understanding and has provided many with the elements of "sympathy" and "due regard" for the opposite sex. The latter, of course, is the chief aim of Co-education.

There are some who are under the delusion that Jaffna College stands for only *Christianity* but unfortunately many disagree with this view. Being a Christian Institution it does stand for *Christianity* but the fact that it advocates full toleration should not be forgotten by those who hold

the above opinion. The percentage of the non-Christian students at College at present would certainly clear all doubts on this subject. Jaffna College stood for and still stands for full toleration to the non-Christians no matter whether they are boarders or day scholars for this is true Christian attitude. It would be, therefore, foolish to advocate "compulsion in Religious activities"- a method that is out of date and impracticable especially in a place like Jaffna College where the spirit of toleration has rooted itself in the heart of every student. Wherever compulsion is imposed on religious activities the clock of civilisation is certainly set back.

There are yet a few who believe that Jaffna College stands for "politics". Yes, it does to a certain extent, in that it provides facilities for a student to read and discuss about the different forms of Government, that are adopted in the different countries of the world. She does advocate the democratic form of Administration and the School Council is a clear example of her approach to the above form of Administration. These democratic principles have impressed the minds of many young men who have gone out of the institution and the very fact that most of them are anti-communists sheds lustre to the College.

There seems to be an outcry against "Communism" at Jaffna College. Perhaps there are a few who are trying to make the place a den of Communism. If this is true then it is a matter to be regretted, for this would certainly act as a negative catalyst in the progress of all College activities. This should not however be misunderstood nor should I be considered an anti-communist on this count. My sympathies are always with certain principles of communism, but I am of opinion that communism in a place like Jaffna College would have a bad influence on the younger

students who are not yet matured enough to understand the far-reaching principles of communism. It is certainly more practicable when one enters public life but I wonder whether it is so while he is still at School. May I also in this connection state that I am not one who would find fault with a communist for his use of the word "Comrade". It is really silly to do so for it is as good a word as "Brother" or "friend" and it is not clear as to why this should form the subject for an anti-communist criticism.

Besides all the above mentioned things the unique ideal for which Jaffna College stands is *Freedom*. This freedom does not include a revolt against the standing orders of the College or the organisation of "strikes" against a new move of the administrative body nor does it permit one to live a wrong life. It is an undisputed fact that Jaffna College students enjoy much more freedom than the students of any other Institution. But while enjoying freedom we should always note that with Freedom goes responsibility and the more we shrink it the more will our freedom be curtailed. It is the failure on the part of the students to realise their responsibilities that gives occasion to the authorities to impose new rules. Hence these should not be regarded as curtailments of your freedom but should be considered only as reminders to make you realise that responsibility goes with freedom. Most of you may not appreciate the value of this freedom while you are yet at College but we who are already out of it know what it really is. Hence it is not incorrect to say that Jaffna College is the standing monument of freedom in thought, word and deed.

It would, therefore, be wise for you all to make the best use of the privileges that are extended to you at Jaffna College and understand for what she really stands.

The Impeachment of "Disgusted" by the Intellectuals

By "Disgusted"

After strenuous cogitation — The process being accelerated by the 'thosai' which was rebelling in the inner regions of my stomach, and the merciless blitzkrieg attack by the bugs in the library chair I have decided to maintain my anonymity. I was precipitated into this decision by the fact that the very disclosure of my insignificant name will throw the so-called 'intellectuals' off their balance and upset the 'status quo' of the reigning powers in the political field of Jaffna College.

The Student National Council has taken up arms against 'Disgusted', for having ridiculed "The Communist of Jaffna College." An *extraordinary* emergency meeting of this Council, in which one worthy 25 cents member moved the expulsion of the very same student visitors, whom the Secretary had gone begging after to attend previous ordinary, extraordinary and every other imaginable sort of meetings was held to censure the author of the article, "Oh, these communists of Jaffna College." They have also taken to task the Editor of the Young Idea, and the Faculty adviser for permitting the mockery directed against "Comrade—the honourable man." "The editor's remark about subservient activities of the S. N. C. has also been censured.

Wonder of wonders "Disgusted" cannot understand why of all bodies in the College the S. N. C. should volunteer to defend the cause of "Mr. Communist". This only reiterates the Editor's remarks about the communistic tendency of the S. N. C. I ask of the members of the S. N. C. why do you censure Disgusted and the Editor for criticising Comrade? Is it not appropriate for you to censure those of your members who preach 'Das Capital' and give them a send off to Moscow?

However let me defend my poor self on whom the Comrades have conferred the honorary title of a frustrated sneak who goes about writing lies and slanders and slinging mud

on the members of an "angust assembly of intellectuals." Let me give a few instances to which I have referred in my article so that the readers may judge for themselves the virtue of the comrades.

(1) That honourable comrade who confessed at the trial of 'Disgusted' before the members of the S. N. C. that he was a communist, always (yesterday, today and even now) argues with his English teacher that everything in the communist society is "ideal." Unfortunately for him this teacher is an admirer of Gandhi and it is needless for me to state here how far these professors of Communism and Ghandism can agree.

(2) This same 'Mr. Communist' also took part in the display of 'jijitsu' with a 'then foe now friend' member of the H. S. C. Class. The quarrel began over the sugar candy presented to the H. S. C. Class by the Faculty Adviser whom they have now censured. This is the display of fisticuffs to which I have referred in my article.

(3) No proofs other than the records at the Vaddukoddai P. O. and the School Council Minutes are needed to substantiate my statement about the telegram sent by some of the 'Comrades'.

(4) 'Disgusted' cannot yet control his laughter when he thinks at the ignominious march under the leadership of Mr. Communist and his Lord Lieutenant to the Principal's office. But of course, the Principal for the occasion was the office clerk and then a right-about-turn.

(5) "Let us storm the library and crowd round the librarian and deprive that 'small made' man of breathing space" are the very words uttered by a member famous for his oratorical accomplishments.

(6) "Ghandi is a coward to lock himself up in prison" (when he should like the communists be hiding outside for their lives) Mr. Communist made these remarks at a discussion in the S. N. C. on "the people's war".

Readers! shortage of paper limits

my expression, so let me stop at this, and leave it to you to judge.

But I cannot close my article without acquainting the reader of the reason for this sudden activity of the S. N. C. which was not attended by even ten members previously. A few disappointed members of the Academy who have never known the very existence of this body have rushed into this body merely to make this Council a tool in their hands to express their feelings about those members of the Academy whom they found invincible directly.

"Disgusted" wishes to advice these

souls that the S. N. C. is not the place for them, neither can there possibly be any other body in this College to harbour them.

This is the second and last appearance of "Disgusted" on the Y. I. So let me give my farewell message to Mr. Communist.

Comrade! Students have realized that communism with its inverted commas will not carry them far. Hence your days are numbered, you may wind up your propaganda with the free funeral oration from the non progressive and leave us in peace. *Good bye—Mr. Comrade!*

Ha! The Women Have Risen!!

By S. RAMANADAN.

Our forefathers would have shuddered at the idea of a woman carving out a career for herself, becoming a doctor or a lawyer or a clerk in a business office. The modern women have shattered the old customs and habits which hindered their progress, and now are holding equal status with men.

When one considers the status of women a hundred years ago, one finds it indeed pathetic. They are the unpaid servants or slaves of their husbands. With no education, they are there to comfort and honour their husbands with their sweet voices. Often we find that husbands are the domestic tyrants, who wield their power in suppressing their wives in every possible way. The wife has no say in the home except her responsibility in the kitchen. How many of our young women, shriek and cry after the cruel treatment of their husbands. These poor women have no option but to suffer and endure all difficulties with patience. Most husbands think that they are there in order to procreate with patient heroism. The daughters have no way of escape from parental tyranny except by marriage. Their career is but marriage. The sole purpose of young women is to

attract men by their tenderness and charm and bring them round to the proposal of marriage. It is after considering these facts that one realizes the frightful dependence of women upon their men-folk, the complete denial of the right to economic independence and their bitter servitude in millions of little homes.

Women now compete with men in almost every walk of life. In this present War women are playing no small part. They have formed a formidable Auxiliary Force of a million strong. Women from every rank and class have joined as cooks, clerks, typists, telephone girls, pilots and even gunners. Many of these women work in the munition factories, with an anonymous role, without uniform, and without special rewards for their work. Voluntarily they sign, voluntarily they work overtime and give up their precious holidays. Do you think they mind? Not a bit of it. All that matters to them is winning the war. It is not their physical strength that counts, but their optimism, their undying spirit of sacrifice are worth mentioning.

Can any one of us definitely say that these women workers, after the war, will go back to their homes

to be domestic cooks, helping Mama, obeying Papa, and waiting meekly for any young man to knock at the door and fall a victim to their feminine blandishments? Certainly, No. All crave for independence. It is but natural to these women, too, to achieve equal status with men. Now they have achieved this and to a great degree, and without doubt we can say that they will not forego that privilege.

At present, there are thousands of young women learning all the Sciences and Arts. They are intelligent and ambitious. Many of them become teachers. Others get into jobs, which qualified men would like to have. When a woman gets one of these jobs, a man is displeased, and wonders what he is going to do for a livelihood and many keep on wondering.

When women have secured their economic independence, worse things crop up. Increasing numbers of young women remain single. Even if they marry, they stop the propagation of the species. Let these young women understand that one of their main functions is to propagate the species. If they fail, then they are working for the end of the world.

Because of the rise of women, a new problem looms large. It is very unfair for these women to throw men out of work, because they are willing to take less wages for the same work. Men should be paid more for the very reason that they should support the women when they marry, whereas women are not expected to keep their men. Man remains the head of the family unless society changes radically. Will in the future world, women assume the responsibility in guiding the destinies of their children and become money-makers whilst their husbands stay at home to do the domestic work? Nature has provided the fair sex to propagate the species and look after the home duties. At present many women are revolting against that responsibility of motherhood. This is only a revolution but not a rebellion. Therefore

old men should patiently look after the rotation of such revolutions; but not lose their temper at the mere thought that women are sharing equal status with men. The only solution of the problem is for the husband and wife to share their wages while both go on working. But this solution is fast toppling down; because you cannot find jobs for both. After the war Ceylon too has to analyse such a problem, because women of Ceylon are imitating the civilization of the West and they are invading the Government in trying to wrest as many jobs as they can. I foresee such a problem in the near future, and I urge the economists and leaders of the State to consider the gravity of such a situation. In solving such a problem the men should take great care in not impairing the progress of women by denying equal status of women with men.

Further I wish to state, if men and women were to lead peaceful lives, companionship of young women and men should be encouraged. Only co-educational schools could tackle such problems and bring mutual understanding between women and men from their young days. One reason why America has advanced so much is due to their co-educational schools. Here and there in society may still be found a home where such associations are looked down upon as an evil, to be restrained or prohibited, and occasionally, too a church where separate seats are still provided for men and women. It is but right that young men and women should enjoy each other's company, and each sex will be much better for the society of the other. Both sexes are elements of social life, and hence each is incomplete without the other. Every young man is insensibly refined and elevated by the society of a lady; and she, in turn is strengthened and inspired by the companionship of a gentleman.

SOME INTERESTING REFLECTIONS

BY "SPECTATOR"

The forthcoming reflections were the inevitable sequence of an informal information received from unofficial headquarters of a conglomeration produced in certain sections of the student body of our College reputed to be champions of Nationalism and above all Students' Freedom. The cause of this unrest and wastage of paper in these days of paper scarcity and loss of energy, in these days of rationing was the appearance of an article entitled, "Oh these 'communists' of Jaffna College" by one Mr. Disgusted in the Students' Paper, the Young Idea, which I had the pleasure of perusing before this untoward and un-hoped for event.

I am not in the least worried as to the veracity of the statements that occur there, for that article is one written in high fun and so not meant to be taken seriously; but what we are surprised at is that these champions of student freedom should have passed a resolution asking the authorities to curtail the freedom of Mr. Disgusted and also the Editor for publishing that article, on the plea that it is a conglomeration of 'Lies and Slanders' and for remarks in the editorial column. Does this not seem ridiculous in champions of Freedom. Of the many features that came to my notice, may I give precedence to their incessant attacks on people who though not perfect (for there is no such monster) yet have some originality of thought and action. For example there is Mr. Bose whom they d—m in their speech and writings. Has his action no parallel in History? Yet I am not here to justify his action. I agree with our friends who with an intellectual pose maintain that he is in the wrong; but what I should like to know is, why they, advocates

of Freedom, curse and wish him ill for having used this much-talked of freedom. Neither do I have cause to suspect their attacks to be sincere, since it is a matter of policy with them to attack people who are hated by the Government as it enables them to carry on with their own secret designs.

"There is so much good in the worst of us
And so much bad in the best of us
That it ill behoves any of us
To find fault with the rest of us"

so said R. L. S. and I wish our friends are reminded of it occasionally.

Another interesting feature of these Intellectuals (for I hear they are such) is the branding of all who disagree with them as non-progressive 'cogs in the wheels of British Imperialism' 'enemies of nationalism' and such like appellations. At such moments, these 'non-progressives' and others, being reminded of voltaire's famous remark to Rousseau, namely, "Though I quite disagree with you, yet will I fight to my death to establish the right to say it," though they quite disagree with these carpet knights of Freedom yet tolerate their views, since they have the right to say it, as freedom of expression is given to all.

Another minor point to which I should like to refer is their repeated avowals that communism is a panacea for human ills. I do agree with them that communism is good and that it has done Russia immense good. I hope no one will question the fact that Quinine is excellent for malaria. But will not all ridicule a doctor who says Quinine is a panacea for all physical ills. Thus we see it is foolish to say, 'communism is a panacea for human ills.'

"The Disaster of Burma and My Experiences Thereof"

by B. T. SINGHAM III A

When Japan declared war in December, 1941, Burma came into the war-zone. Ever since then, she had been preparing her defence against any possible enemy attack. Daily, thousands of Indian soldiers were brought down for service along the Burma-Siam border. American, English, Australian and Canadian troops were stationed wherever it was found to be necessary. A. R. P. movements were organised in every town and demonstrations carried on in various places. Well-trained fire-fighting squadrons were employed for active service. Trenches were dug and shelters built, both by the Government and by the people.

On the 8th of December, 1941, when the Japanese hostilities commenced, people began to evacuate to remote villages. Vehicles became crowded and the Government had to take every possible step to see that no fight or quarrel ensued. Special steamer and train services were formed and the issue of tickets for the train and the steamer was brought under the strict management of the Government.

Those were very busy days till, and even after the 23rd of that month, when, at about 12, noon, sirens sounded the air-raid warning. Within a few minutes, enemy air-crafts were seen leading towards Rangoon. The planes came in three formations; one heading towards the Mingladon aerodrome, the second towards the wharf and the jetty, and the third towards the centre of the town. People standing in crowds were machine-gunned, some very high explosives were dropped, and as this was the first of its kind, some damage was caused, but soon the enemy planes were fought back and repelled by our able forces.

The second raid took place on the 26th of that month at about 1 P. M. This time also, few civilian casualties occurred, but no damage was caused to military targets. After this raid, the

enemy began to attack different parts of Burma by air, especially through Siamese border. The repeated attempts of the enemy forced the allied troops to withdraw to Moulmein. Getting fresh troops here, the allies succeeded in resisting the enemy for a while. Since the Japanese could get supplies and reinforcements as freely and easily as they wanted, it was no wonder they succeeded in capturing many important towns.

After a total number of eight enemy raids on the 22nd of February, 1942, the Government of Burma gave a 48 hour notice for the civilians to evacuate. Orders were given to the Demolition Squads, and the Squads, under the able leadership of a famous Russian Engineer did its work well.

As soon as the evacuation notice was given, we left our house and furniture behind, got into our car and travelled for seven days together at the rate of 120 miles per day. On the 29th we arrived at Mandalay. On our way, we had to cross the Rangoon river over which had been constructed a bridge, a mile long. As our car had gone about half way up the bridge, we came to know that the bridge was about to be blown off. So we—there were many other cars on the bridge, besides ours—rushed to the other side as fast as we possibly could, and as our car had just come to land, down went the bridge with about twenty cars on it. All the way from Rangoon to Mandalay, we got our food from people feeding for charity.

At Mandalay, all evacuees were advised to proceed to Monywa on foot. Walking all the way, we covered the ninety-eight miles in seven days, during which period, we got our food from Burmese houses we came across.

In Monywa itself as soon as we arrived, an air-raid warning was sounded. Since we were new to the place, we did not know where to find a trench or a shelter, so we took

shelter beneath a tree. Three bombers, escorted by six fighters came into view, bombed the railway station where there were some waggons containing explosives, which catching fire began to burst, causing much damage.

On the 30th of April, we came to know that the enemy were already on the otherside of the Chindwin river, on one side of which we were now staying, and that long-range guns were being fixed towards that town. At once, we got into a steamer bound for Kallewa. At about 3 P. M., the

steamer started; and at about 3 A. M. on the 3rd day, we reached Kallewa. We were informed by the authorities that they had received information to the effect that the enemy were coming up to the town in boats and steamers. Therefore we started again, this time on foot, and covered about 18 miles before dawn. Here, we were given raw rice for our food by the evacuation staff; also we were able to buy some vegetables there, which we made good use of afterwards. [To be continued in the next issue.—Ed.]

Within College

BY SIRKIT

Farewell: Quite a colourful scene was presented by the boarders at the farewell function of Mr. S. Beadle. The dormitories were gaily decorated and rich and costly carpets found their places on the temporary stage. A note worthy feature of the evening was the present given to him—a lady's attache case—and we hope that he being a bachelor will take the hint. We wish him every luck in his new career. *Sinhala-Muslo Maha-Sabha.*

This sabha, since its organization about a month ago, had always contributed its best to eradicate communal feeling. Its self-elected secretary in many of his boastful speeches had also advocated that this ill feeling be exterminated and he even proceeded further to suggest a possible method to facilitate such action in saying that Inter-Communal Marriage was the best solution. But this self same man, sometime back hurried home to chilaw to register an alliance with his own community. Useless of precepts without example secretary! *Kottavi.* The sudden disappearance of one's belonging—especially eatables in the Hostel can in no way be accounted for. Recently the local Sherlock Holmes minus his Dr. Watson solved the mystery. A few starved and famished men from hard pressed areas have formed themselves into a band,

On the day they wish to "Smash and grab", they all fall ill in the dormitory. Of late these inconsiderate rogues laid hold of the remnants of a supposed nuptial feast. Their work is enhanced by the locking of the dormitory gate—which keeps intruders and the warden off.

Mascot

The adoption of a mascot by the Lady Hostellers was disclosed at a meeting of the Academy. The ladies were late but however when they did arrive a large and ferocious dog was bringing up the rear. It appeared to be bold at first—as all do in the presence of ladies—but was later forced to submission and finally crept under a chair. The mascot unfortunately had not brought luck to its owners!

Three Nomads

These three hostellers [Professor, Visa and Old Bavan] had no permanent lodgings. Though in the H. S. C. Form they enjoyed the privileges of the Inters but with the advent of more, Ex-Varsity undergrads for post graduate work their continuance at the hostel was threatened. Tables could not serve them as beds and so amidst much weeping and wailing they were placed in their due place or even in a more elevated position—the Hunt Dormitory,

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி மாணவர் வெளியீடு

புத். 9

சபாநாளு மாசி மீ ச உ புதன்கிழமை

இல. 1

பத்திராதிபர் குறிப்புகள்

புதுவருடம்.

புத்தப் பிரிக்கும், நெருக்கடிக்கு மிடையே 1943-ம் வருடம் கழிந்த இப் புதிய ஆண்டு பிரந்திருக்கிறது. இவ்வருடத்தில் மத நேசக் கட்சியினர் புத்தத்தில் கடுமையான நடவடிக்கையும் உற்சாகமும் உடையவர்களாக முன்னேற்ற மடைந்து வருகிறார்கள். அகீதீபரல் மத கல்லூரி மாணவரும் புதுவருடத்தில் மாற்றப்பட்டிருக்கும் புதியவகுப்புகளில் அதிக உற்சாகமும் முன்னேற்றமுடைந்து வருவார்களென்று நம்புகிறோம். இவ்வருட நிதழ்ச்சிகளைப்பற்றிக் கூறமுன் சென்ற தவணை இறுதியில் இவ்ஞாயிறில் கிறிஸ்மஸ் இதழைப் பிரசுரிக்க இயலாமற்போனதற்காக வருந்துகிறோம். காரணம் காடுதப்பஞ்சமென்று காம் சொல்லாமலே விளங்கும். இவ்வதழுக்கென விசேஷமாக "ஆனா" எழுதும் "இப்பூவுலகில் அவதரித்த புண்ணியூர்த்தம்" எனும் கட்டுரைகளையும் இம்முறை பிரசுரிக்கிறோம். காலம் தவறி விட்டாலும் இவ்விசுவாசத்தின் மகிமையைக் குறிக்கும் ஓர் கட்டுரை உங்கள் பாவசாலையுடைய கருப்பமாக வசிக்கப்படுமென்பது எமது நடக்கை.

மாற்றுகள்.

சென்ற தவணையின் இறுதியில் மத கல்லூரியில் நெடுங்காலமாகச் சேவை புரிந்தவந்த ஆசிரியர்களான திரு. L. S. குலத்தங்கம, திரு. C. A. ஞானசேகரம், திரு. M. ராஜசுந்தரம், திரு. R. S. பீடல ஆகியவர் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றார்கள். இவர்களுள் திரு. L. S. குலத்தங்கம அவர்களுக்கு, அலாடிக் காரியக் குழுவின் குடும்ப எமது பரட்டுதல்களைத்தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

உதவித் தலைமை ஆசிரியராகவும், திரு. C. A. ஞானசேகரமும், திரு. M. ராஜசுந்தரமும் பள்ளிக்கூட கீத்தியாதரிசிகளாகவும், திரு. R. S. பீடல ஓர் வங்கியின் தலைமைக் காரியத்தாளாகவும் பதவி ஏற்றுள்ளார்கள். இவர்களுடையவரும் மத கல்லூரிக்கு ஆற்றியுள்ள தொண்டுகள் சொல்லுத்தரமன்ற. இவர்களுடைய பிரிவு மகக்கு ஓர் பெரும் கஷ்டமென்பதில் ஐயமில்லை. இவர்கள் அனைவருக்கும் அவரவர்களுடைய புதிய துறைகளில் அபிவிருத்தியும் முன்னேற்றமும் ஏற்படவேண்டுமென்பது எமது விருப்பம். புதிய வருடத்தில் மத கல்லூரியில் ஆசிரியர்களாக, திரு. K. C. தாராததனம், C. சூரத்தனசிககம், S. குலசப்பிள்ளை ஆகியோர் பதவி ஏற்றுள்ளார்கள்.

ஆங்கில நாடகம்.

கடந்த தவணையில் "Down South" என்னும் ஆங்கில நாடகத்தைக் கல்லூரி அலாடிக் மாணவர்கள் மிகவும் சிமரிசையாக நடத்தினார்கள். இந்நாடகம் திரு. S. D. தப்பு அவர்களால் எழுதப்பட்டது. ஆரம்ப முதல் இறுதிவரை நகைப்பயூட்டி சம்பவங்கள் நிரந்தரம். இந்நாடகத்தை மீண்டும் ஒருமுறை நடக்கும்படி பல பேர்கள் வேண்டிக்கொண்டதன்பேரில் யாழ்ப்பாணநகரசபை மண்டபத்தில் வெற்றிகரமாக நடத்தப்பட்டது. அநேக இடைஞ்சல்களுக்கிடையே இந்நாடகத்தை வெற்றிகரமாகத் தயாரித்த திரு. L. S. குலத்தங்கம அவர்களுக்கு, அலாடிக் காரியக் குழுவின் குடும்ப எமது பரட்டுதல்களைத்தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

**மாணவர் சுதேச இயக்கத்திற் பர
பாப்பு.**

சென்ற சில தினங்களாக (Students' National Council) மாணவர் சுதேச இயக்கத்தினிடையே பெரும் பாப்பு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. "எஞ்சியாறின்" சென்ற தகழிச் செய்தி யான "Oh! These Communists of Jaffna College" என்ற தலைப் பிழை வெளியான ஒரு ஆங்கிலக் கட்டுரையும், ஆங்கிலப் பத்திராதிபரின் குறிப்பில் அவர் 'மாணவர் சுதேச இயக் கத்தைப் பற்றிக் கூறியிருந்த சில விஷயங்களுமே இசற்குக் காரணமாகும்.

இத்தக் கட்டுரையில் தமது பெயரை வெளியிடாத ஒருவர் யாழ்ப்பாணக்-கல்லூரியில் உலாவிவரும் போலிச் சமதர்ம வாங்கிகளை ஏனெஞ்செய்தும் கண்டனஞ் செய்தும் எழுதியிருந்தார். ஆங்கிலப் பத்திராதிபரோ மாணவர் சுதேச இயக்கத்தில் அந்தாங்கமான அதர்வது சமதர்மக் கொள்கையைப் பாப்பு வாகாரண காரியங்கள் நடந்துவருவதாக எழுதியிருந்தார். இவைகொல்லாம் தங்களைக் குறித்தே எழுதப்பட்டவைபென்று இவ்வியக்கத்தினர் பதகிராதிபர்மீதும், கட்டுரை எழுதியவரீதும் கண்டனத்தீர்மானம் சிறை வேற்றியிருக்கின்றனர்.

இக்கட்டுரையைப்பற்றி காம் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறோம். இதை எழுதியவர், மிகவும் ஹாஸ்யமாகவும் வாசிப்பவர்களைச் சிரிப்புட்படுத்தக்கூடியும் தமது கட்டுரையை எழுதியிருக்கிறார். நமது

அபிப்பிராயத்தில் இக்கட்டுரை ஓர் நிறமான கவிக்கேதேயமாகும். இதை இம் மாணவர்கள் மிகவும் பாரதூமானதாக கிணத்த ஆத்திரப்படுவது இவர்களிடம் ஹாஸ்ய தன்மை மருந்தர்க்குக்கூட இல்லாமலிருப்பதையே எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இவர்கள் வாழ்க்கையை மிகவும் பாரமானதொன்றாகக் கருதுகிறவர்களென்றே காம் கூறவேண்டும்.

ஆனால் ஆங்கிலப் பத்திராதிபர் எழுதியுள்ளவற்றை நாம் அவ்வளவு கலையாக அலட்சியம்பண்ண முடியாது. கல்லூரி அதிகாரிகள் சமதர்ம கொள்கை (Communism) பைப் பாப்பு முயலும் எத்த இயக்கத்தையும் அங்கீகரிக்க மாட்டார்கள். மாணவர் சுதேச இயக்கத்தில் இக்கொள்கையுள்ள ஒருவர், இருவர் இருக்கவே செய்கிறார்கள். இவர்கள் தங்கள் கொள்கையைப் பாப்பு முயலுவார்களென்று சந்தேகப்பட அவருக்கு உரிமையுண்டெனினும், இப்பத்திராதிபர் உறுதியாகவும், முடிவாகவும் இச்சிக்கல்களில் பலர் அந்தாங்கமான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்களென்று ஒரு சிந்த ஆகாரமுமினை எழுதியுள்ளது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதல்ல. கல்லூரி அதிகாரிகள் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும், மாணவரால் பெரிதும் ஆதரிக்கப்படுவதுமாகிய இவ்வியக்கத்தின் பெயரைக் காரணியற்றிக் கலங்கப்படுதே முயன்ற இப்பத்திராதிபர் தமது கூறுக்கணக்குத் தக்க ஆகாரக் கட்டுவாரென்று எதிர்பார்க்கின்றும்.

கல்லூரிச் செய்தி

"வழிப்போக்கன்"

தேர்தல் விடகம்; கல்லூரியிலுள்ள பல்வகையான சங்கங்களிலும் சென்ற வாரத்தில் தேர்தல்கள் நடந்தேறின. இதில் விசேஷமெனன ஒன்றால் வழக்கத்திற்கு விராதமாக ஒரு பெண்மணி 'அகாடமித்' தலைவர் பதவிக்

பிட்டு மூன்றே வேட்டுக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். "எனக்கு உன் ஓட்டைப்போடு உணனை உபதலைவனுக்கு கிறேன்" என்று சொல்லி எமற்றப்பட்ட ஆண்டிடமென்று சொல்லப்படும் ஒரு கிடுகிடு மாணவர் ஒருவர் இனி

மேல் (Promise) வாக்குறுதி என்பதில் நம்பிக்கைகூடிய வைக்கமாட்டேனென்று சபதம் காண்டிருக்கிறார்.

கட்டாயத் தேசாப்பிராசம்: இவ்வருடம் ஆரம்பம் பாணவர் கட்டாயம் தேசாப்பிராசகர்களிலும் பந்தாட்டங்களிலும் பங்குபற்ற வேண்டுமென்று கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆல்வாறு செய்யத் தவறியவர்களுக்குத் தகுந்த தண்டனை விதிக்கப்படுமாய். ஆனால் இது வரை பெண்மணிகளை இக்கட்டளை பாதப்பதற்கத் தெரியவில்லை. இந்தக் கட்டளையை விட்டு மாணவர்கள் ஓர் காய்கறித் தேட்டம் செய்யவேண்டுமென்ற ஓர் கட்டளையைப் பிறப்பித்தார்களானால் இந்த யுத்த காலத்தில் பெரும் உதவியாயும், தகுந்த தேசாப்பிராசமாவும் இருக்கும்.

சிறுமுண்டிச்சாலை:— மாணவர் எண்ணிக்கை பெருந்துவிட்டதனால் பலகாரங்கள் போதிய அளவு கொடுப்பது சிரமமாகி வருகிறது. இந்த வாரத்தில் பணக் கிழங்கு சிறப்பிண்பாடுகிறது. கூடிய சீக்கிரம் வேறு கிழங்கு வகைகளும் கொடுக்கீ ஏற்பாட்டால் உலா. வெள்ளம் வருமுன் அணைபோடுதல் கல்லதல்லவா?

நூல்கலைப் கடிசாரம்:— இது சென்ற ஒரு வாரமாக 15 நிமிஷங்கள் வேகமாக ஓடுகிறது. இதனால் ஏமாறும் மாணவர் அணந்தம். ஆனால் கேட்பாரோ இல்லை. நூல்கலை நூற்காலிகளில் இருக்கும் மூட்டைப் பூச்சிகள் வெளியேறும் வரை இந்தக் கடிசாரமும் சரியான நோக்காட்டமாட்டேனென்று சொல்லுவதுபோலிருக்கிறது.

ஆயற்கைச் சரித்திரச் சங்கம்:— (Natural History Society) இது பிரந்தது யாவருக்கும் தெரியும். ஆனால் உயிரோடு இருக்கின்றதாவென்று மட்டும்தெரியவில்லை. பாவம் தாயில்லாப் பிள்ளையாகிவிட்டது போலும்.

கிரிக்கெட் ஆரம்பம்:— புதிதாக நமது கல்லூரியில் ஆசிரிய பதவி ஏற்றுள்ள திருவாளர் துரைத்தினம் அவர்களின் பார்வையின் கீழ் 'கிரிக்கெட்' பந்தாட்டம் ஆரம்பமாகி இருக்கிறது. இவாறு முயற்சியால் நிறமான ஒரு 'கிரிக்கெட்' கோஷ்டி இவ்வருடம் உண்டாகுமென்று எதிர்பார்க்கலாம்.

கூப்பன் காலத்து மூளைத் தடுமாற்றம்

“வதனி”

கொழும்பு மிருகசாலையிலும் பார்க்கத் திறமான ஒரு மனித சாலை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதுதான் வங்கன் மாணவர் விதி. இச்சாலைக்குள் அகப்படுபவர், இருதலைக் கொள்ளி ஏதும்புடைய தலிக்கின்றனர். வெளியில் வந்தால் பாடப் பரீட்சை; உள்ளேயிருப்பதானால் மனித சாலை அறிபர் (வாட்டன்) கதவைப் பூட்டி இவர்களை அடைத்தவைக்கிறார். அந்தே! என்னை இவர்களின் விதி! பரிதாபம்! பரிதாபம்!! ஒரு பெண்மணியின் ஒரு சோடி காந்தட்டையில் ஒன்றை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, மறவை இருந்த இடத்திலேயே விட்டுப்போன ஒரு பெரியவர்.

கள்ளு நடந்து ஒரு மாதமாகின்றது. ஆனால் மாயமாய் மறைந்த அந்த ஒரு தனிக் கட்டை திரும்பி அப்பெண்மணியிடம் போகவில்லை. தடுமாற்றத்தினால் அப்பெரியவர் ஒரு தனிக் காந்தட்டையைப் பாவிக்கிறார் போலும்!

கூப்பினின் சாப்பாட்டுச் சாலைக்குள் இரண்டு பெண்கள் போயிருந்தார்களாய். அவர்கள் பேசுநதால் எத்தனையோ ஆண்கள் அன்று பட்டினியாய். இப்பொழுது கூப்பன் காலம் என்றபடியால் ஒரு வருக்கு இவ்வளவுதான் என்று சாப்பாட்டுக்காலையில் எதிர்ப்பாடாய். அப்படியிருக்க, அச்சுவதையுமுள்ள பெண்மணி

கள் எப்படி மற்றவர்களின் சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டிருக்க முடியும். இது தான் கூப்பன் காலத்து மூளை ஒட்டம்.

இக்கல்லூரியில் S. S. C. வகுப்பில் படிக்கும் அநேக பிள்ளைகளுக்கு, மூக்குக் கண்ணாடியின் உபயோகத்தைப் பற்றித் தெரியாது. அவர்களின் மூளை ஒட்டம் ஒருவருக்குப் பிணைக்கு இருப்பவர்களையும் மூக்குக் கண்ணாடியினூடாகப் பார்க்கலாம் என்று எண்ணச் செய்கின்றது. என்ன மதிசெட்டயோசனை பாரும்.

* * *

சென்ற சில தினங்களாக மாணவர்களிடையில் கொட்டாய் விடுகிறவர்கள் எண்ணிக்கை பெருகத்தயிர்ந்தது. நமது செட்டியார் மிகவும் அருமை பெருமைபடப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டியிருக்க அரிசிப் பை மாயமாய் மறைத்துவிட்டது, அரிசியைத் திருடிய மாணவர்கள் தங்கள்

வயிற்றை நிரப்பி எப்பம்மிடச் செட்டியார் கொட்டாயினிடத்தே திரிநீரூர்.

* * *

ஊசி ஏற்றியபின் வரவேண்டிய காய்ச்சலானது பலநூக்கு ஏற்றுமுன்னமே வருவதும், ஒன்றிரண்டு நேரங்கு ஏறாமலே வருவதும் ஆச்சரியத்திற்கு இடமாயிருக்கிறது. இத்தகைய காய்ச்சல் பரீட்சைக்கு முன்னும் வந்ததற்கிடமது. ஆனால் ஏதும் கொண்டாட்டங்கள் நடந்தால் சட்டென்று மறைந்துவிடுகின்றது. ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம். இதற்கு ஒரு பெயராவது மருந்தாவது வைத்தியர் கண்டுபிடியாமலிருப்பது மாணவருடைய அதிர்ஷ்டந்தான்.

[ஊசி ஏற்றுமலே காய்ச்சல் வருகிற பேர்வழிகளுள் "வதனியுடி", ஒருவர்தான். இவரும் கண்ணாடி அணிபவர். ஆகவே தமது அடுத்த கட்டுரையில் S. S. C. மாணவர்களுக்குக் கண்ணாடியின் உபயோகத்தைப்பற்றிக் கூறவாரென்ற எதிர்பார்க்கிறோம். ப-ர்]

இப்பூவுலகில் அவதரித்த புண்ணிய மூர்த்தி

By 'ஆல'

"வைகாசி மகிழ்வாற் பொங்க வானகம் புது மீன்காட்ட உப்புமென் றவகை தண்ட யூரின் கவிதீர்தன்னை செய்யமா கண்க்கி சேரச் செருவேர் லாம் அடைதீயாக நீபனும் அரட்டை நீத்தே யப்புலிக் கவசரித்தான்"

—சுவாமி சத்தானந்த பாரதி
பல தூக்கங்கள் நிறைந்திருந்தாலுமென், சஞ்சலம் நிறைந்திருந்தாலுமென், மார்கழி 25 ம் திகதி நகத்தார் நினத்தைக் கண்டவுடன் எல்லாம் கடுமலனைக் கண்ட பனிப்பால் மறைந்து விடுகின்றது. இத்தேதியன்றே, உலகமெங்கும் சிறிந்தவ றுயித்தி சிறுவராகக் கொண்டாடப்படுகின்றது. இருந்தும், இத்தினத்திலேயே நம தண்டலவாசிய இயேசுக் கிறிஸ்து இவ்வுலகத்திலவதரித்தார் என்பதை நாம் கிட்டமாய்ப் பகரமுடியாது. சரித்திர ஆராய

்ச்சி கிபுணர்கள் தங்கள் ஆராச்சியின் பற்றுக்கல இத்தினத்தை ஓர் குறிப்பெடுத்தது நியமித்தனர்.

"கடவுள் தமது ஒரே பேறான குமாரனை விசுவாசிக்கிறவன் எவ்வினா அவன் கெட்டுப்பாபா ல் நித்திய ஜீயனை அடையும்படிக்கு, அவரைத் தந்த றளி, இவ்வளவாய் உலகத்தல் அன்புகூர்தார்" கெட்டுப் போனோரை கிட்டேசுவரம் உணவை தண்ணீர் சிந்தை செய்கோம் என்ற மெழைமூலச் சாவ மட்டு கும அப்பாவன் விசய்த புண் றீய்ப்பும் அன்றோடு த்பானம் செய்த வருவோம் ம மீட்டர் பின்னெ செல்ல காதோம்"

மார்கழி மாதம் முன்புணிக்காலம், அன்று நடுச்சாமியிருக்கும் எங்கும் ஒரே அகமசி பூணை சந்திரன் தன் தண்ணிப கதிர்களை உலகில் அள்ளி விடுகொண்டிருந்தான். மகிழ்ச்சியுடன் மகிழ்ச்சியுடன் விசிக்கொண்டிருந்தார்.

டிருந்தது. வெட்ட வெளியில் ஆய்கள மந்தையைக் காத்துக்கொண்டிருந்தனர். பளிச்சென ஓர் வெளிச்சம் தோன்றிற்று, ஆய்கள் திகிலடைந்தனர். அந்தேரம் விந்துதான் ஒருவன் முன்வந்த "இதோ நற்செய்தி கேளும்! இன்றைக்கே இம் மானுவேல் தாவிதன் ஊரிலே பூலோக மீட்பராகப் பிறத்தார், எல்லோர்க்கும் சந்தோஷம் கல்குவார்" என மொழிந்திட்டுப் போகப் பின் வானோர் கூட்டம் மகிழ்ந்து, ஆசைப்பாட்டைப் பாடி இசைசுந்து "விண்ணில் கர்த்தாவாகுமாது தியம் மண்ணில் நல்லோர்க்குச் சமாதானமும் உண்டாவதாக" என்றால் லலூபா பாடி வாழ்த்தினர். ஆய்கள் உள்ளங்களை இக்காட்சி கவந்தது இன்பம் சொரிந்தது. உற்சாகம ததும்பிற்று உடனே "கண்ணின் குரலைக் கேட்டு கனிந்தவரும் பசு" பேசுந்து ஆவனுடன் இயேசு பாலானைத் தரிசிக்கச் சென்றனர். இதே நேரத்தில் வானத்தல் தோன்றின ஓர் அர்புக விண்மீனை வான சாஸ்திரிகளில் சிலா கண்டு, அதன் கருததை உணர்ந்து, பெத்தலர்க்கம் எனும் கெரத்திலே, மாட்டுக்கொழுவாதினே, கண்ணி மரிடானின் வயிற்றினது இவ்வகை முவப்ப ஆவநரித்த பேசு பாலகளை வந்து தரிசித்ததுச் சென்றனர்.

பெத்தலை மதலாய் போற்றி பெட்டமு ஸைக்கா போற்றி
இத்தலை பனுவே போற்றி இன்னுயிரித் தனை
யே போற்றி,
பத்தலக் கொளியாய் போற்றி பாரினுக் கொளியாய் போற்றி
முத்தியின் வினாவே போற்றி முன்னவபோற்றி,
போற்றி,

கிறிஸ்துவானவர் பிறத்த நாளையே நினைத்து, நாம் கத்தார் தினமெனக் (Christmas) கொண்டாடுகிறோம். கிறிஸ்து ரட்சகர், இவ்வகைத்தல் சமாதானத்தை நிலைநாட்டிக் கடவுளின் ராஜ்யத்தைத் தீர்ப்பிக்கவே மானிட ஜன்மமெடுத்தார் இயேசு இக்காலிலத்தில் ஒரு சாயினர்க்காகவேயே அல்லதை ஒரு தேசத்திற்காகவேயே ஆவநரிக்கவில்லை. பூலோக முழுவதற்குமே, மானிட ஜன்பெடுத்தார். கடவுள் உலகத்தில் அன்பு காத்ததன் பயனாகவே இயேசு மெருமானைப் பெறும்பயனை இம் மானில மண்டந்தது.

நாம் எம்மதத்திலிருந்தாலும் இயேசுவின சரிதையை வாசிக்காவிருப்பது ஓர் பெரும் குறைவேயாகும். இத்தீவ்ப சரிதையை நீங்கள் வாசித்தால் உடனே கிறிஸ்தவர்களாகி கிறிஸ்தவர்களே பயப்படவேண்டாம். இயேசுவின அமுத மொழியை அருந்துவதற்கு எமெல்லோரும் ஆவல் கொள்ளவேண்டும். கிறிஸ்துவின பொய்யா மொழிகளை ஒருவரும் மறக்க முடியாத. பலவேறு மதக்களினின்றும் பல பத்தர்களை இயேசு பெருமானின் இனியமொழியை உட்கொண்டு அதன் உண்மையை விளக்கினர் இயேசுவானவரின் உபதேசங்களை நாமெல்லோரும் சரிவரப் பின்பற்ற முடியாதினும், அவற்றை இறுதவரை எம் கடைப்பிடிப்பேயாமாறு அதன் பெரும்பயனை அடைபாமல் விடாட்டோம், இது நண்ணம்.

கிறிஸ்து மார்க்கம் குன்றுவதற்கு ஏதாவது அனேக கிறிஸ்தவர்கள் நம் மத்தியில் இன்னுயிரிப்பது மிகவும் விசினிக்கத்தக்கது. இவர்களாலேயே அனேக கிறிஸ்தவ வாசிபர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தல் தப்பெண்ணிக்கண்டு மார்க்க வளர்ச்சியில் பின்வாங்குகிறார்கள். கிறிஸ்தவ மதத்திலிருக்கும் நாம் முன்மாதிரிபான வாழ்க்கையை நடத்துவதற்குப் பதிலாக, ஏனைய மதத்திலும் பாக்கக் கேடான வாழ்க்கையை நமயில் அனேகர் நடத்துவதனால்லவா தற்போழுது கிறிஸ்தவ மதம் ஏளதைநிறுத்தியிருக்கின்றது. இவ்விதம் நாம் நடப்போமாயில் எவ்விதம் கிறிஸ்தவ கவிச்சையும் பரவும்;

கிறிஸ்து சொன்னது ஒன்று, ஆனால் அதைப் பிரசுரப்போர சசலவது வேறு, எனப்பார் இப்படிவதை நம் வேடமே கேளாகதேபேலிருக்கின்றோம். இப்படி பௌமைய இடபவர்களைத் தான் அனேக சேறமுக்காக வந்தகிறிஸ்தவர்கள் (Rice Christians) எனச் சொல்வதுணம் மெல்ல குறிப்பிட்ட வாக்கியத்தை நாம் சற்றே யோசிப்போமாயில் தற்போழுது அது உண்மையான விளகும், ஏனெனில் நமயில் அனேகர் பிரசுரக்கிற மாதிரி நடப்பதில்லை, இது ஏன்? என ஏனையோர் கேட்கும்பத நம் வேதத்தை எங்கள் கருத்துக்கிசையச்

செப்பிவிட்டுத் தப்பிவிடுகிறோம். இதிலே நாம் குன்றுவதின் காரணம். இயேசுக் கிறிஸ்து கட்டின பாதையை நாம் விட்டு வேறு வழியில் செல்கிறோம். தங்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்பவரே தற்பொழுது போர்கள் நடத்துவதிலும், ஒருவரில் ஒருவர், பொருமை எரிச்சல் கொள்வதிலும், வேறும் பல தீய வழக்கங்களையும் செய்யக்கூசாமல் முன் வருகிறார்கள். இதுவா கிறிஸ்தவர்களின் முன்யாதிரி? இதனாலன்றோ அருணகர் கிறிஸ்தவ மதத்தை வெறுக்கின்றனர்.

ஆகவே, கிறிஸ்தவ வரலாற்றோடு இதைக் கண்டும் காணாதபோலிருப்பது மமக்கழகல்ல! கிறிஸ்தவ மதத்திற்குப் புத்தியிர் கொடுப்பது மமது கடமை. கிறிஸ்தவ மதம் குன்றுவதற்கு ஏதாவது நுக்குப் நம் கிறிஸ்தவ சர்கோதரரை நல்ல நிலைமைக்குக் கொண்டு வரவேண்டியது நம் கடமை. நாம் செய்வேண்டிய காரியங்களை அடிகமுண்டி. இதற்குக் கடவுளின் உதவியை நாம் தேடவேண்டும்.

நத்தார்த் தினத்தினன்று நம்மில் காணப்படும், அன்பு, உல்லுணர்ச்சி, பாசம் முதலிய நற்குணங்கள் அன்றோ நம்மனைட்டகலாமல் வருட முழுவதும் நம் வாழ்க்கையிலும், பேச்சிலும், செயலிலும் ததம்பி மினிருமாகில் நாம் பெரிய பாக்கியத்தை அடைந்துவிட்டோமென்றே சொல்லலாம் அன்பின் மூலமாக உலகத்தில் சுற்றித் திரிந்து நன்மைசெய்த நம் யேசு பெருமானைப் பின்பற்றுவதே நத்தார்த் கொண்டாட்டத்தின் மேன்மை யாகுமல்லாமலும் நத்தார்த் தினத்தினன்று நாம் மாதிரும், புத்தரடை அணிந்து, நல்லுண்டி உண்டு, உட்கு மினுக்கிக் குடலைப் பெருக்கிக் களிப்புறுவதில் திருப்பியடைபாமல், எங்கனிலும் வறிஞரை, தரித்திரரை, வஸ்திரமற்றோரைக் கவனித்து, எங்களாலியன்றளவு அவர்களுக்குக் கொடுத்து, கடவுளின் அன்பை எங்களுக்கு விளக்கிக்காட்டின நம் பெருமான் இயேசுக் கிறிஸ்து நாதரின் அன்பை அவர்களுக்கு எங்கள் செயலினால் விளக்கிக் காட்டுவதே நத்தார்த் கொண்டாட்டத்தைக் கொண்டாடும் இறப்பான முறையாகும்.

“ஆகும் யாந்த் ரதெரிஷ் களக்க வளதியக் கடவுளே போற்றி ஜோதியப் பண்டா காரமாய் விளங்கும் தாயகை தந்யமே போற்றி பேதியா திலைின் துலகெல்லாந் தந்த பிரணவை செய்வமே போற்றி க்தியேர டிரக்க சமரச் செறியை ந்துண்ப் சமலளே பொற்றி”

English Editorial Board

Editor:

T. M. Ponnaiyah

Associate Editors :

A. Ramaswamy

R. Manickavasagar

Literary Section :

S. Ramanaden

A. B. Weerasekara

Sports Section:

C. S. Nagalingam

Co-eds. Section :-

Miss E. Niles

Miss R. S. Appadurai

Junior Section :-

D. R. Ampalavanar

E. R. Appadurai

Faculty Adviser :-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A.

Tamil Editorial Board

Editor :

S. M. Kamaldeen

Associate Editor

D. R. Ambalavanar

Literary Section :

A. Kugarajah

T. Balasubramaniam

News Section :-

S. Maheson

Co-eds. Section :-

Miss M. Saraswathy

Miss S. Sanders

Junior Section :-

M. Sachchithananthan

Faculty Adviser :-

Mr. P. Navaratnam, M. A.